

A loď jela, rychle jela, až pojednou se zarazila a stála tiše jako na kotvách – opět u břehu ostrova pod Jantarovou horou.

Bruncvík se tuze zarmoutil a všichni byli na mysli hrubě sklíčeni, vidouce, že již jim souzeno zůstat na tom neblahém ostrově. Dokud měli potravu na lodi, nebylo zle. Za dobu, co tu meškali, ještě dvakrát se pokusili, aby se na lodi odtud dostali. Než pokaždé ocitli se zase zpátky u břehu jako poprvé.

Když pak došly všechny zásoby lodní, zabíjeli koně a živili se jejich masem. Ale když snědli posledního, Bruncvíkova koně, nastal krutý hlad a ten je hubil. Zoufale hledali, čím by ho zkonejšili; než po všem ostrově nenalezli ani zrna, ani ptáčka nespatrili, nic, čím by se mohli nasytit. Přitom vždy ještě čekali smilování božího.

Ale když nabyli jistoty, že nadarmo, zmohla se jich zoufalost, až pak tupě odavše se svému osudu, usedli nebo ulehli na břehu, u lodi, a čekali smrti. A ta brala jednoho po druhém.

Již jenom Bruncvík a starý rytíř jeden, Balád jménem, zůstali ze všech pod Jantarovou horou. Ten rytíř starý, když s Bruncvíkem sedě do širého moře hleděl, promluvil pojednou k mladému knížeti:

„Pane milý! Kdyby tak věděla tvá paní, kdyby tak věděli tvoji zemané o tvém neštěstí!“

Slyše to Bruncvík, byl velmi žalostiv. A tu mu Balád řekl:

„Nestýskej si, můj milý pane! Poslechněš-li mne, mohl by ses odtud dostat. Jenže nevím kam.“

„A což ty?“ vece Bruncvík.

„O mne se nestarej. Jsem stár a nedbám. Mně jest již zde ostati. Zachráníš-li se však a přijdeš-li kdy ke štěstí, rozpomeň se na mou věrnou službu.“

„A co bys mně radil?“ ptal se Bruncvík.

„Viděls, pane a kníže můj, že sem prvního roku za našeho pobytu přiletěl pták noh a druhého roku také jednou. A tohoto roku přiletí zajisté zas, jak se zdá, že jeho obyčej, že na každý rok jednou sem přiletí. Ten tě má vyvést, jestliže ráčíš.“

„A jak by mne vyvedl?“ Bruncvík žasna se tázal.

Starý rytíř ukázal na koňskou kůži, která u lodi ležela, a řekl Bruncvíkovi, aby si do ní lehl, ale aby meč svůj vzal s sebou. Když se tak stalo, zašil jej rytíř řemenem a vložil Bruncvíka v kůži zašitého na Jantarovou horu.

Nedlouho poté v povětří zašumělo a bylo cítit prudké vanutí větru jako před bouří. To bylo od letu ptáka noha, jak se blížil k Jantarové hoře na ohromných perutích. Když se pak ukázal nad horou, to jako by nesmírný mrak se tam vznášel. Okamžik spočíval noh vysoko v povětří na rozpjatých křídlech, pak vráz se dolů spustil, a sebrav Bruncvíka, jako by zrnečko bylo, vznesl se do povětří a letěl pryč.